

Válasszátok ki! - pünkösd II. napja délután

Előfohász: Jöjjön áldás, kegyelem, és irgalom az Atya Istentől, a Fiú Istentől a Szentlélek Istentől. Ámen.

Gyülekező ének: 376:1-3: „Ó, áldott Szentlélek, ki az ég dicsőségével...”

Fennálló ének: 234: 1: „Jer, kérjük Isten áldott Szentlelkét...”

Fő ének: 378: 1-5: „Adjunk hálát mindnyájan az Atya Úr Istennek...”

Köszöntés: Reménykedj az Úrban és maradj az ő útján! Ő felmagasztal és öröklöd a földet, meglátod, hogy kiirtja a bűnösöket. Vigyázz, hogy feddhetetlen légy, ügyelj, hogy becsületes maradj, mert a jövő a béke emberé! Az igazak segítséget kapnak az Úrtól, erőt a szükség idején. Ámen. (Zsolt 37, 34.37.39)

Lekció: Máté evangéliuma 28, 18-20

Előima

Atya, Fiú, Szentlélek Isten, teljes Szentháromság!

Köszönjük, hogy minden helyen, ahol a Te nevedet segítségül hívják, ott jelen vagy. Köszönjük, hogy itt ebben a pozsonyi gyülekezetben is áldott csodákat viszel véghez ahhoz, hogy érezzük és lássuk, hogy Te jó vagy és boldog mindenki, aki Tehozzád menekül. Segíts, hogy Lelked által az Ige útjára álljunk. Segíts, hogy mindent levetve valóban Rád hallgassunk és Téged kövessünk. Add nekünk magad. Irányítsd figyelmünket a Lélek általi kiválasztásra, hogy nem hiába vagyunk itt ebben a közösségben. Irányítsd tekintetünket a szolgálatra, amire kiválasztottál és elhívtál. Erősítsd most is lankadó hitünket, elerőtlenedett szolgálatunkat, hogy átéljük, ha mellettünk állsz nincs miért szégyenkeznünk, nincs senki ellenünk. Légy ezeknek az ünnepeknek a személyes megszentelője és megáldója, hogy mi magunk gyáva és félelmes lelkű tanítványokból hitvalló és engedelmes szolgálók legyünk. Ajándékozd nekünk a Te Lelkedet, hogy ő személyesen újítsa meg értelmünket Jézus Krisztus, ami Urunk ígérete szerint. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: „378:6: Tarts meg minden időben Minket az igaz hitben...”

Textus: Apostolok Cselekedetei 13, 1-4

Antiókhiaiban, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. Egyszer, amikor ezek az

Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Saula arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való érintés után elbocsátották őket. Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba.

Pünkösdi Lélekkel megtelt ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egyszer egy kihalóban lévő gyülekezet így válaszolt Jézus missziói parancsára: „Kedves Jézus Krisztus! Ezennel visszaigazoljuk, hogy megkaptuk a korábbi értesítéset. Indítványod egyszerre érdekes és felcsigázó; azonban megfelelő létszámú személyzet híján, valamint egyéb anyagi és személyi szempontokat figyelembe véve, úgy véljük, hogy jelenleg nem tudunk kellő figyelmet fordítani felhívásodra. A terv kivitelezhetőségének tanulmányozására egy bizottságot hoztunk létre. Egy beszámoló fog készülni róla, melyet majd valamikor a gyülekezet elé tárunk. Biztosíthatunk arról, hogy gondosan mérlegelni fogjuk, és a vezetőségünk imádkozni fog érted és azon fáradozásodért, hogy további tanítványokat keress. Nagyra értékeljük, hogy kész voltál megosztani ötleteidet, és amennyiben úgy döntenénk, hogy valamikor a jövőben vállalkozunk ennek a projektnek a megvalósítására, meg fogunk keresni. Szívélyes üdvözléssel. A keresztyének.” Te hogyan válaszolsz nap mint nap Jézus missziói parancsára? Udvariasan, de nem. Szépen, finoman, de még sem. Így állunk hozzá sokszor Jézus dolgaihoz: Egyének, gyülekezetek, közösségek.

Ma egy példás gyülekezet áll előttünk, az antióchiai közösség, amelynek vezérei, kiválasztott emberek. Ebben a gyülekezetben ott vannak a próféták és a tanítók. Név szerint fel vannak sorolva. Jól ismerjük őket. Mert a gyülekezetet, közösséget szolgáló emberek alkotják. Hús-vér templomok, akik bátran állnak be Isten aratásába, és a mennyei hívásnak eleget tesznek. Nem kényszerből, nem nyereszkeskedésből, hanem elhívott szolgálóként. A Lélek általi elhívás. A Lélek általi megszólítás. A próféták és a tanítók szolgálata. Sokszor hiányzik, sokszor nem valósul meg. Sokszor egyedül kell húzni az igát. Sokszor nem kell

a gyönyörűséges iga, sokszor kifogást keresünk, sokszor nem megyünk. Hány alkalommal mondtuk ezt az Úrnak: „Nem kell, nem akarom, nem szeretném. Ne erőltess, úgy sem megyek.” Milyen szép, amikor egy közösségben minden szolgálatnak megvan a felelőse, amikor nem kihúzzuk magunkat a szolgálat alól, hanem beállunk, és azt mondjuk: „Engem küldj!” (Ézs 6) Vagy épp az önjelölteket kell visszautasítani. Aki akar, szeretne, de nincs elhívása. Nem kapott megbízatást. Nem kapott rá engedélyt, hogy szolgáljon. Az isteni elhívás, az Istentől jövő küldés, amikor hiányzik. Miért van az, hogy sok ámító, szédítő rabolja el a lelkeket az Úrtól rendelt közösségből? Miért? Azért, drága testvéreim, mert a Lelket nem tekintjük Úrnak. Azt gondoljuk, hogy csak egy erő, amellyel mi magunk is rendelkezhetünk. Csak egy személytelen hatalom, Akinek nincs semmilyen ráhatása a mi életünkre. Az Isten Lelke által prófétákat, tanítókat, apostolokat rendel. Szentlélek templomává teszi őket, hogy valóban szolgáljanak a népek között, a gyülekezetben. Antióchia az egyik legrégebbi gyülekezet. Ott hívják keresztyéneknek, Krisztus követőknek először a közösséghez tartozókat. Azokat, akik Krisztus erejét elfogadva erőtlenné életünkbe, szolgálókká lettek. Isten áldott eszközeivé. Elkülönültek a világtól, és mégis a világban akarnak só és világosság lenni. Hatalmas csoda, hogy Isten ránk – kiválasztott közösségekre bízta az evangéliumot. Isten munkája általunk valósul meg. Kiválaszt, elválaszt a világtól, de mégis a világ felé irányít. Ezt hagyja mindenkor tanítványaira. Imádkoztunk mi valaha hivatásokért? A teológiáink konganak az elhívott szolgálóktól. Sokan csak diplomát mennek szerezni, nem cél a szolgálat. A teológia, az Istenről szóló tudomány, csak tanrendszer marad mindenki számára, aki nem gyakorolja azt. Az igazi gyülekezet, az igazi közösség, ott van, ahol a Lélek választ. Ahol a Lélek küld, ahol a Lélek rendelkezik minden szolgálóval. Ott valósul meg Isten áldása, ahol valóban a Szentlélek Isten uralkodik. Ahol nem felette, vagy nélküle döntenek a gyülekezetről, hanem Ő dönt életek és szolgálatok felett. Isten Lelke személy, hatalma van mindenki felett, nem pedig

egy személytelen erő, akivel én rendelkezem és birtokolhatom. Az Úr pedig Lélek, Őt nem kényszeríthetjük semmire.

Isten szava ma rákérdez életünkre és szolgálatunkra: „Kitől kapom én a megbízatásomat a közösségben?” Rá termetségem, talentumom a szolgálatom? Megérdemeltem? Azért vagyok presbiter, mert édesapám, nagyapám is az volt? Azért választottak gondnoknak, mert mind családi, mind munkahelyi viszonylatban megálltam a helyemet? Rendben és sínen volt és van az életem? Azért lettem lelkipásztor, hogy példát mutassak, hogy valóban életutat, életpályamodellt szemléltessek? Azért lettem tanítvány, mert sok mindenről lemondva, sok mindent elhagyva Isten szemére vethetem a szolgálatomat? Sok mindent tettem már le az Úr asztalára? Szó sincs róla. Isten elhívása, Isten küldése, Isten kiválasztó kegyelme volt az első. A Lélek általi küldés. A Lélek általi kiválasztás. Antióchiában személyesen a Lélek harcolt a gyülekezetben és a gyülekezetért. Ő volt a valódi Úr abban a közösségben. Személyesen Ő választott. Mikor történt a kiválasztás? Amikor böjtöltek és imádkoztak. Isten vezetésének a feltétele a csöndesség és az Úrral való mély, bensőséges közösség. A Lélek szól, de az emberi lelket fel kell készíteni erre a hívásra. Isten csak akkor beszél, amikor vele vagyunk közösségben. Isten akkor választ, amikor mi is Őt választjuk és Őrá hagyatkozunk. Ő Nála csendesül el lelkünk és csak Tőle kapunk segítséget. A bensőséges közösség Istennel valósítja meg itt a földön a gyülekezeti közösséget. Csak az, aki érezte a belső szoba csodáját, tudja, hogy milyen kint szolgálni. Aki lemondott Istennel és Istenért mindenről, az tudja, hogy hogyan áll meg Őelőtte és közössége előtt.

Annak a közösségnek Isten szól: Válasszátok ki. A Lélek életet munkál. A Lélek életeteket hív el, hogy beállítsa őket az aratásba. A mi közösségünk is akkor lesz erős, ha a belső szoba áldásait átéli, megéli és valóban a homály és az előttünk álló út nehézségeit nem figyelve, elindul. Annak semmi értelme, hogy csak siránkozunk és panaszkodunk, hogy milyen kevesen vagyunk, vagy épp

másképp kellene, de közben nincs kapcsolatunk a Fővel, nem imádkozunk, és nem böjtölünk a közösségért. Nem vagyunk hajlandók lemondani sok mindenről kényelmünk miatt. Nem vagyunk hajlandók elmenni Isten házába csak azért, mert oda még bűnösebbek járnak, mint mi. Akinek belső szobája élő és ható, annak közösségében a Lélek kiválaszt, elrendel és elindít életeket. Különböző embereket egy akaratra indít. Az evangélium továbbadására. Ott van igazán pünkösdi a közösségnek, a gyülekezetnek, ahol Isten Lelke, a megelevenítő Úr választ. A következő áldás pedig az, amikor a kiválasztottak élete mögött, ott áll a közösség. Nagy erőforrás, amikor a testvérek imádkoznak értünk. Van közösség, ahonnan elindulhatnak. Vár rájuk egy közösség, ahová visszatérhetnek. Van mögöttük egy közösség, amely imádságban szüntelenül értük könyörög. A gyülekezeti szolgálatnak csak így van értelme. Vannak emberek, akik imádkoznak a lekipásztorért, a gondnokokért, a presbiterekért, a tanítókért, a szülőkért és a gyermekekért. Van közösség, ahol nem egyedül kell építeni Isten országát. Hordozó és felvállaló gyülekezet, aki nem egy letudó közösség, megúrvacsorázó közösség, a keresztség, a temetés, a konfirmáció alkalmával mindent szépen megvalló közösség, hanem tevékeny család, ahol mindenkinek megvan a maga feladata. Az a gyülekezet, amely elhanyagolja, nem gyakorolja az Istentől kapott feladatait, halott. Ahol nem imádkoznak, nem böjtölnek, nem veszik komolyan a Lélek kiválasztását, az a gyülekezet meghalt. Udvariasan visszautasítja a missziót, az Isten Igéjének a megélését. Az élő közösség segít. Istenhez való odafordulásával, összekulcsolt szeretettel, békességgel és türelemmel segíti a harcba indulókat. Segíti azokat, akik az Ige kardját használják a védekezésre és a támadásra egyaránt. Segíti azokat, akik a lelki kenyeret viszik táplálékkul és erőforrásul a hívőknek. Akik az élet beszédét viszik a halál völgyében élők számára. Segíti azokat, akik az élet vizével itatják a kiszáradt életeket. Nem lehet passzív egy gyülekezet, egy közösség, amikor Isten Lelke életeket mozdít meg. A gyülekezet akkor végez áldásos munkát, ha az Isten

szerepében tudja elengedni és visszafogadni kiválasztott misszionáriusait. Krisztus egyházában senki sem lehet tétlen, ott mindenkinek van tennivalója, ezek között az első pedig az, hogy „egyik építse a másikat”. Isten Lelke lágyítsa meg a mi szívünket, hogy rákérdezzünk a mi személyes életünkre az Úrnál: „Mit szeretnél Uram, hogy én, pozsonyi testvér, segítőtárs, hogyan legyek a közösségem, gyülekezetem javára? Ez az emberré, a krisztusivá, a hívővé való kovácsolódás módja a gyülekezetben. A Szentlélek örömeiben való járás. Hiszen a Lélek nemcsak kiválaszt, nem csak az egyénnek szól itt a kiválasztás, hanem az egész gyülekezetnek: „Válasszátok ki.” Isten adja nekünk az erőt, a józanság és a szeretet Lelkét, hogy mi pozsonyiak is valóban felismerjük a Szentlélek vezetését, és érzékenyen válaszoljunk rá, meglátva, hogy milyen ajándékot készített el Isten az Őt szeretőknél. Ámen.

Utóima:

Imádkozni a Lélek érzékenyítő munkájáért.

Védelem, támadás idején a Lélek vezetése alatt állni.

Szolgálni nemcsak egyénenként, hanem közösségként.

Felállni és a hátunk mögött tudni az egész gyülekezetet.

Felvállalni a gyülekezetet abban, amiben Isten elhívott.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „És örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az Úrnak. Dávid király is nagy örömmel örvendezett.” (IKrón 29,9)

Áldás: Ti tehát szeretteim, szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten! Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre. Ámen. (Zsolt 100,2.4-5)

Záró ének: 388:1.5.8-10: „Hallgasd meg Jézus Krisztus...”